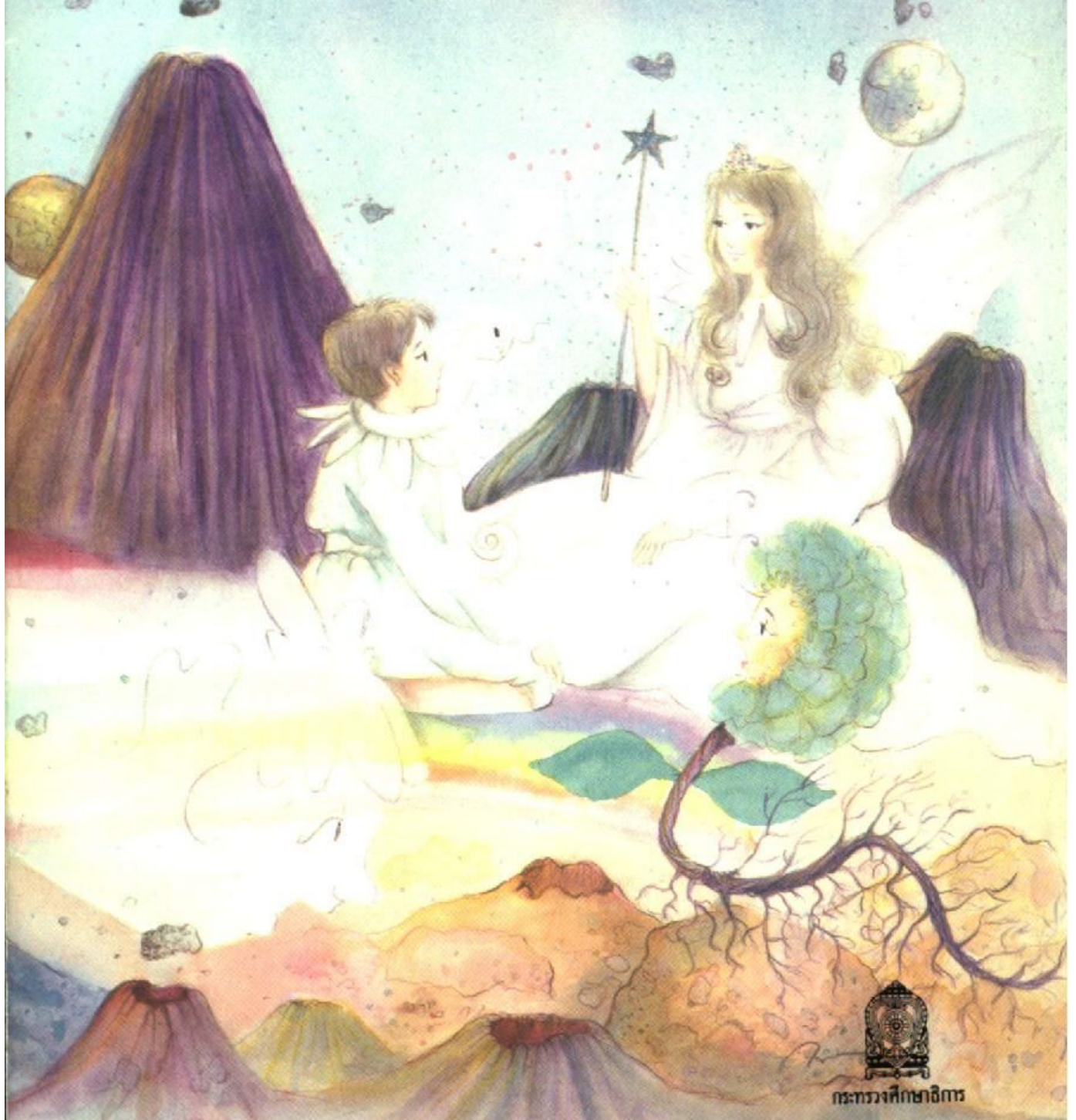

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา

ไอลากับยาวิเศษ

กระทรวงศึกษาธิการ

ไอด้ากับยาวิเศษ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กชายคนหนึ่ง ซึ่งจุติ ณ ดาวดวงหนึ่ง และเขาได้รับมอบหมายจากเทพธิดาสีรุ้งให้ปฏิบัติภารกิจที่สำคัญยิ่งต่อมนุษยโลก เด็กชายคนนี้ชื่อ “ไอด้า”

ไอด้ากับยาวิเศษนี้ เกิดขึ้นได้อย่างอัศจรรย์ในจินตนาการของผู้เขียน ทั้งชื่อไอด้า (IDA) ซึ่งตัวอักษรในชื่อมีส่วนสัมพันธ์กับชื่อโรคเอดส์ (AIDS) พร้อมทั้งสายลมเหนืองูเผือก และดอกไม้สีฟ้า ที่ช่วยไอด้าตามหายาวิเศษจนได้พบกับเทพธิดาสีรุ้งผู้ไขข้อข้องใจเกี่ยวกับยาวิเศษ

ขอบคุณเทพธิดาสีรุ้ง ผู้เป็นตัวแทนของความหวัง และกำลังใจแก่ผู้ที่ต่อสู้กับโรคเอดส์

ขอบคุณศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ และคณะกรรมการผู้จัดทำทุกท่าน และขอขอบคุณเด็ก ๆ ทุกคนผู้บันดาลให้เกิดความรักอันบริสุทธิ์ต่อเพื่อนมนุษย์

สินจิรา สินธุเสน

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

ไต่ต่อกับชาวิเศษ

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

ไอด้ากับยาวิเศษ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๕ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๑๓๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

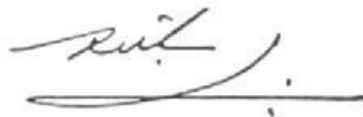
ISBN 974-10-1018-4

โครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ ของกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ไอ้ด้ากับยาวิเศษ นี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จัดทำขึ้นตามโครงการผลิตสื่อการเรียนการสอนเพื่อป้องกันโรคเอดส์ในสถานศึกษา โดยได้รับการสนับสนุนจากองค์การอนามัยโลก ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนใช้เป็นหนังสือสำหรับค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง หรืออาจใช้ประกอบการเรียนการสอนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ เนื้อหาสาระของหนังสือจะสร้างความตระหนักในความร้ายแรงของโรคเอดส์ แนวทางในการป้องกัน และแนวปฏิบัติเพื่อป้องกันมิให้เกิดโรคเอดส์ แนวการนำเสนอจะเปลี่ยนแปลงจากการให้เนื้อหาเป็นการนำเสนอในลักษณะเทพนิยายซึ่งเข้าใจ พร้อมกับได้เสนอภาพและออกแบบรูปเล่มที่สวยงาม เพื่อเข้าใจให้เด็กอยากอ่าน พร้อมกันนี้ก็ได้นวนกเนื้อหาไว้ตอนท้ายเพื่อให้ครูสามารถนำไปพัฒนาในแผนการสอนได้อย่างสมบูรณ์ต่อไป

กรมวิชาการหวังว่านักเรียนคงจะได้รับประโยชน์และความบันเทิงจากการอ่านหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างดี กรมวิชาการขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำมา ณ โอกาสนี้ด้วย

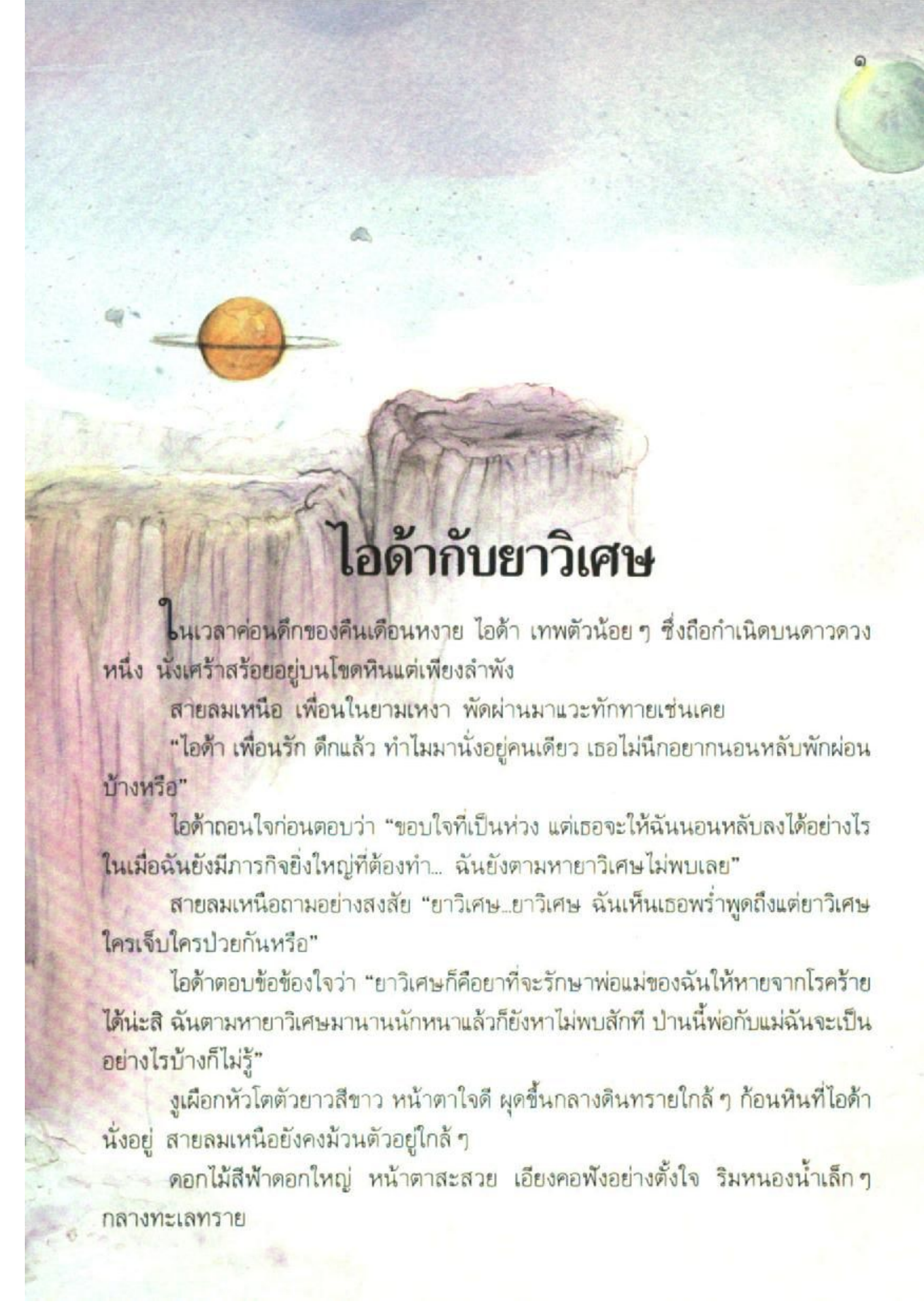

(นายจำเริญ เสกธีระ)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๓๕

ไอด้ากับยาวิเศษ

ในเวลาค่อนคืนของคืนเดือนหงาย ไอด้า เทพตัวน้อย ๆ ซึ่งถือกำเนิดบนดาวดวงหนึ่ง นั่งเศร้าสร้อยอยู่บนโซดหินแต่เพียงลำพัง

สายลมเหนือ เพื่อนในยามเหงา พัดผ่านมาแวะทักทายเช่นเคย

“ไอด้า เพื่อนรัก ดึกแล้ว ทำไมมานั่งอยู่คนเดียว เธอไม่นึกอยากนอนหลับพักผ่อนบ้างหรือ”

ไอด้าถอนใจก่อนตอบว่า “ชอบใจที่เป็นห่วง แต่เธอจะให้ฉันนอนหลับลงได้อย่างไร ในเมื่อฉันยังมีการกิจยิ่งใหญ่ที่ต้องทำ... ฉันยังตามหายาวิเศษไม่พบเลย”

สายลมเหนือถามอย่างสงสัย “ยาวิเศษ...ยาวิเศษ ฉันเห็นเธอพร่ำพูดถึงแต่ยาวิเศษ ใครเจ็บใครป่วยกันหรือ”

ไอด้าตอบข้อข้องใจว่า “ยาวิเศษก็คือยาที่จะรักษาพ่อแม่ของฉันให้หายจากโรคร้ายได้นะสิ ฉันตามหายาวิเศษมานานนักหนาแล้วก็ยังไม่พบสักที ปานนี้พ่อกับแม่ฉันจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

งูเผือกหัวโตตัวยาวสีขาว หน้าตาใจดี ผุดขึ้นกลางดินทรายใกล้ ๆ ก้อนหินที่ไอด้า นั่งอยู่ สายลมเหนือยังคงม้วนตัวอยู่ใกล้ ๆ

ดอกไม้สีฟ้าดอกใหญ่ หน้าตาสะสวย เอียงคอฟังอย่างตั้งใจ ริมหนองน้ำเล็ก ๆ กลางทะเลทราย

จูเอือกเพื่อนใหม่ทักทาย “นั่นนะสิ ฉันเห็นเธอมานั่งอยู่บนโซตหินนี้เกือบทุกวัน ฉันได้แต่เลื้อยผ่านไปผ่านมา คงใจดำเกินไปถ้าฉันจะไม่ช่วยเหลือเธอ แต่เธอไม่ต้องกลัว ฉันหรอก ฉันไม่ใช่งูพิษ และฉันก็ยังไม่เคยกัดใครเลยสักครั้งเดียว”

ดอกไม้สีฟ้าเอ่ยขึ้นด้วยเสียงใส ๆ ว่า “สำหรับฉัน ถึงแม้จะเป็นดอกไม้แสนสวย ที่ดูเหมือนจะเยือกหยิ่ง แต่ฉันก็มีน้ำใจนะ ฉันทนดูเธอรตน้ำให้ฉันเติบโตด้วยน้ำตาของเธอไม่ได้แล้ว ฉันอยากจะช่วยตามหายาวิเศษที่เธอว่า แต่ฉันก็อยากรู้เช่นเดียวกับสายลมเหนือและจูเอือกว่าเธอจะนำยาวิเศษนี้ไปรักษาโรคอะไร”

ไอต้าสายหน้าและตอบเพื่อนทั้งสามว่า “ฉันจำไม่ได้ว่าโรคนี้ชื่อโรคอะไร เพราะชื่อเต็มมันก็ยาวมาก และชื่อย่อมันก็สั้นนิดเดียว ฉันรู้แต่ว่าสาเหตุที่ฉันต้องมานั่งอยู่คนเดียวนี้ก็เพราะโรคนี้ทำให้ฉันเสียชีวิตตั้งแต่ฉันยังเด็กมาก”

ไอต้าขยายความต่อไปว่า “ฉันจำได้แต่เพียงว่า ตอนอยู่ในท้องแม่ ฉันก็สุขสบายดี แต่พอฉันเกิดได้สักระยะ ฉันก็เริ่มไม่สบายเรื่อยมา ฉันเป็นไข้ เป็น ๆ หาย ๆ เป็นหวัด บ้าง ท้องเสียบ้าง หมอบอกกับแม่ว่าฉันติดเชื้อมาจากแม่นั่นเอง

สายลมเหนือถามอย่างสงสัยว่า “แล้วแม่ของเธอเป็นโรคนี้ได้อย่างไรกันล่ะไอต้า”

ไอต้าอธิบายเกี่ยวกับโรคประหลาดนี้ให้เพื่อน ๆ ฟังว่า “หมอบอกว่า แม่ติดโรคนี้มาจากพ่ออีกที พ่อของฉันเป็นผู้ชายที่ชอบสนุก ฉันก็ไม่รู้ว่าชอบสนุกยังไง แม่บอกหมอว่าพ่อมีผู้หญิงคนอื่น ๆ อีกที่ไม่ใช่แม่ของฉัน กว่าแม่จะรู้ว่าติดโรคนี้ แม่ก็มีฉันอยู่ในท้องแล้ว พ่อของฉันก็เพิ่งรู้ตัวว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ต้องรับโรคนี้มา ทั้งพ่อและแม่เสียใจมาก แต่แม่ก็รักฉันมาก แม่ได้แต่หวังอย่างที่ผมบอกว่าคุณในท้องอาจจะไม่ติดเชื้อก็ได้ แต่ฉันคงจะโชคร้ายกว่าเด็กอื่น ๆ จึงไม่รอดจากการติดเชื้อ ฉันป่วยเรื้อรังจนน้ำหนักตัวลดลงมาก และมีโรคแทรกซ้อนหลายโรค ซึ่งร่างกายของฉันไม่อาจต้านทานได้ เพราะภูมิคุ้มกันเชื้อโรคของร่างกายถูกทำลายลงจนฉันไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้”

งูเผือกถามถึงพ่อแม่ของไอต้า “แล้วพ่อกับแม่ของเธอล่ะ ตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”
ไอต้าตอบอย่างวิตก “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะฉันจะกลับไปหาพ่อแม่ไม่ได้ จนกว่าฉันจะได้ยาริเศษกลับไปรักษาท่าน และเทพองค์ที่ไปรับฉันมาอยู่บนดาวดวงนี้บอกฉันไว้ว่า ฉันจะได้ยานี้จากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทอแสงเท่านั้น ฉันก็ได้แต่หวังว่าพ่อกับแม่ของฉันคงยังมีชีวิตอยู่”

ดอกไม้สีฟ้าร้องไห้ พลังพูดทั้งน้ำตาว่า “ฟังเรื่องของเธอลั้วรู้สึกเศร้าจัง พวกเราจะไปตามหายาริเศษกันที่ไหนดีล่ะ”

สายลมเหนือเสนอความคิดเห็น “เอาอย่างนี้ดีไหม ถ้าเทพท่านบอกไปให้ว่าเราจะได้ ยาวีเศษจากทุกทิศของดวงดาว พวกเราทำไมไม่แยกย้ายกันไปค้นหายาวีเศษกันคนละทิศ แล้วอีก ๗ วันเราค่อยกลับมาเจอกันที่นี่”

ไอต้าตอบขอบคุณเพื่อน ๆ “ขอบใจ ขอบใจเพื่อนจริง ๆ ฉันจะไม่ลืมความมีน้ำใจ ของเพื่อนเลย เทพองค์ที่พาฉันขึ้นมาบนนี้เคยบอกฉันไว้ด้วยว่า ยาวีเศษนี้จะได้มาด้วยความยากลำบากและการรอคอยด้วยความหวัง”

สายลมเหนือกล่าวให้กำลังใจว่า “เราเป็นเพื่อนกัน สิ่งใดที่จะทำให้เพื่อนสมหวังได้ ฉันยินดีทำ ฉันเป็นลม ฉันจะใช้ความเร็วพุ่งตัวไปทางทิศตะวันออกซึ่งเต็มไปด้วยถ้ำและ ภูเขาหิน และฉันจะใช้ความบางใสละเอียดของตัวฉันเล็ดลอดไปในทุกที่ที่เร้นลับ เพื่อค้นหา ยาวีเศษให้เธอ”

งูเผือกทำท่าทางเลี้ยวลดประกอบคำพูดว่า “ส่วนฉันจะเลื้อยไปบนเส้นทางที่ คดเคี้ยวที่สุดทางทิศตะวันตก เพราะตัวฉันสามารถดำดิ่งหายไปในพื้นทรายก็ได้และเลื้อย ขึ้นต้นไม้สูงก็ยังได้

ดอกไม้สีฟ้าเสริมขึ้นว่า “สำหรับฉัน ฉันก็จะใช้ความงามของฉันให้เป็นประโยชน์ โดยจะล่อแมลง ผี และผีเสื้อให้มาดูดกินน้ำหวานจากเกสรของฉัน แล้วฉันจะแอบกระซิบ ถามหาที่ซ่อนของยาวีเศษจากแมลง ผี และผีเสื้อซึ่งโบยบินมาจากทุกทิศทาง”

ไอต้าแสดงความเป็นห่วงดอกไม้สีฟ้า “แต่เธอจะเหี่ยวเฉาเพราะขาดน้ำบำรุงเลี้ยง เมื่อเธอเคลื่อนที่ไปจากหนองน้ำนะ ดอกไม้สีฟ้าแสนสวย ฉันไม่ควรจะทำให้เพื่อนทั้งสาม ของฉันต้องลำบากเลยจริง ๆ”

แล้วไอต้าก็ร้องให้สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

“แต่ฉันก็อยากกลับไปหาพ่อกับแม่มาก”

ไอต้าร้องให้ น้ำตาเป็นสายหยดลงมาบนกลีบดอก กิ่ง ใบ และรากของดอกไม้สีฟ้า จนชุ่มโชก

ดอกไม้สีฟ้าใช้รากดูดซับน้ำตาของไอต้าพลางกล่าวขอบคุณ “ขอบใจเธอมากนะ ที่ช่วยรดน้ำให้ฉัน น้ำตาหลายร้อยหยดของเธอคงช่วยหล่อเลี้ยงชีวิตฉันได้อีกหลายวัน เธออย่าห่วงฉันเลย อีก ๗ วันค่อยพบกันนะ”

แล้วสายลมเหนือก็ม้วนตัวไปทางทิศตะวันออก งูเผือกเลื้อยไปทางทิศตะวันตก ดอกไม้สีฟ้าถอนรากตัวเองขึ้นจากพื้นดินใกล้หนองน้ำมุ่งหน้าไปทางทิศใต้

ส่วนโอด้าเดินลิบๆ ไปทางทิศเหนือ พระจันทร์สว่างนวลดวงดาวทอประกายระยิบระยับ

โอด้า สายลมเหนือ ภูเขา และดอกไม้สีฟ้า ต่างแยกย้ายกันไปตามเส้นทางที่ได้ตกลงกัน ความมีน้ำใจต่อกันคือแรงผลักดันให้เพื่อนยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อเพื่อนได้ ไม่มีใครรู้ว่าเพื่อนทั้งสองจะได้พบกันอีกหรือไม่ ดาวทุกดวงส่องแสงเจิดจ้าทอประกายคล้ายจะส่งกำลังใจไปให้

เมื่อใกล้จะครบรอบ ๗ วันของการเดินทางตามหาวิเศษ สายลมเหนือซึ่งพุ่งตัวไปทางทิศตะวันออกจนเหนื่อยล้า จึงหยุดพักหน้าถ้ำแห่งหนึ่ง เสียงผู้หญิงร้องให้ดังออกมาจากในถ้ำทำให้สายลมเหนือต้องเล็ดลอดผิวกายอันบางใสเข้าไปดูให้รู้แจ้งถึงที่มาของเสียงนั้น

สายลมเหนือซึ่งเคยเข้มแข็งและทรงพลังรู้สึกใจอ่อนกับภาพหญิงสาวที่นั่งร้องไห้อยู่ ณ ซอกมุมหนึ่งของถ้ำ แสงสีทองส่องเป็นลำจากเพดานถ้ำกระทบร่างในเงาสลับ

“ท่านเป็นใคร มีความทุกข์หนักหนาอะไรถึงต้องมานั่งร้องไห้อยู่คนเดียวเช่นนี้”
สายลมเหนือทักทายอย่างเป็นมิตร

“ฉันเป็นผู้ป่วยที่ยังไม่พร้อมที่จะตาย แต่ต้องตายก่อนเวลาอันควร ลูกเล็ก ๆ ๒ คน จึงถูกทอดทิ้งให้กำพร้าแม่ ฉันร้องไห้เพราะคิดถึงลูก ๆ นะสิ ท่านคุณเหมือนจะเป็นสายลม ผู้ใจดี ทันทีที่ท่านพัดผ่านเข้ามาฉันรู้สึกเย็นสบายอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว”

สายลมเหนือระบายรอยยิ้ม “ฉันดีใจที่ทำให้ท่านสบายใจขึ้นบ้าง ฉันคือสายลมเหนือ ฉันกำลังเดินทางติดตามหายาวิเศษมารักษาพ่อแม่ของไอ้ด้าเพื่อนของฉัน และวันนี้เป็นวันสุดท้ายของการค้นหา แต่ฉันก็ยังค้นหาวิเศษไม่พบ”

หญิงสาวเข็ดน้ำตาจนแห้งและพูดอย่างแปลกใจว่า “ยาวิเศษ...ท่านหมายถึงยาวิเศษที่จะนำมารักษาโรคที่ฉันเป็นนะหรือ”

สายลมเหนือตอบอย่างงง ๆ ว่า “ฉันยังไม่รู้เลยว่าโรคที่ไอ้ด้าและท่านป่วยนั้นคือโรคอะไรกันแน่ รู้แต่ว่ามันเป็นโรคที่ไม่มียารักษา และไอ้ด้าติดเชื้อมาจากแม่ที่รับเชื้อมาจากพ่อของไอ้ด้าซึ่งเป็นชายชอบสนุก”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันกับเพื่อนของท่านคงจะป่วยเป็นโรคเดียวกัน เพราะเท่าที่ฉันรู้โรคนี้ติดต่อกันได้หลายวิธี แต่วิธีที่แพร่เชื้อง่ายที่สุดก็คือการแพร่กระจายโดยการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนที่ไม่ใช่สามีหรือภรรยาของตนเอง หรือที่ท่านใช้คำว่าชอบสนุกนั่นแหละ และคนที่ชอบสนุกนี้เองที่จะนำโรคร้ายมาสู่ครอบครัว เหมือนอย่างที่ผมประสบมา”

หญิงสาวถอนหายใจแล้วเล่าต่อว่า “ครอบครัวของฉันเคยอยู่กันอย่างมีความสุข มีพ่อแม่ ลูกชาย ลูกสาว ซึ่งกำลังอยู่ในวัยน่ารักน่าเอ็นดู ชีวิตที่งดงามของฉันจบสิ้นลงในวันที่ฉันรู้ตัวว่าติดเชื้อที่ไม่มีวันรักษาหายนี้จากสามีของตนเอง

ฉันยังไม่อยากตายจากลูก ๆ แต่ใครจะห้ามความตายได้ ตั้งแต่ติดเชื้อ ฉันมีอาการอยู่ ๔-๕ ปี จนในที่สุดร่างกายฉันก็หมดภูมิคุ้มกันเชื้อโรค ฉันจึงตายก่อนสามี ส่วนสามีฉันยังสามารถดำเนินชีวิตประจำวันอยู่ได้ตามปกติ ทั้งที่เขาเองก็เสียใจมากที่สุดในชีวิตที่เป็นต้นเหตุให้ลูกต้องกำพร้าแม่ ฉันให้อภัยเขาเพราะเขายังทำหน้าที่พ่อของลูกได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ฉันไม่อยากให้เขาตาย เขาน่าจะมีชีวิตอยู่ จนกว่าลูก ๆ จะโตพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้...สายลมเหนือ ถ้าท่านและเพื่อนของท่านที่ชื่อไอ้ด้าตามหายาวิเศษพบสักที ท่านช่วยบอกไอ้ด้าให้นายากลับไปรักษาสามีของฉัน และผู้คนบนโลกมนุษย์ซึ่งกำลังเจ็บป่วยเพราะโรคนี้มากขึ้น ๆ ทุกทีด้วยเถอะนะ”

สายลมเหนือให้สัญญาแก่หญิงสาวและจากมาด้วยความรู้สึกเป็นห่วงใยต่อครอบครัวที่ประสบชะตากรรมเดียวกันกับครอบครัวของหญิงสาวผู้นี้

งูเผือกเลื้อยผ่านเส้นทางขรุขระคดเคี้ยวมาสามวันสามคืน ผ่านภูเขามาสามเทือก ก็ยังไม่พบยาวิเศษ จนกระทั่งวันที่สี่ของการเดินทางจึงได้พบเหตุการณ์ประหลาด

บนเนินเขาเตี้ย ๆ ลูกหนึ่ง ได้ต้นไม้ทะเลทรายไว้ใบซึ่งยืนต้นโดดเดี่ยว งูเผือกห้อยหัวฟังคนเดินทางสองคนซึ่งกำลังนั่งพักและพูดคุยกัน

คนเดินทางคนที่หนึ่ง พูดขึ้นก่อนว่า “ฉันเหนื่อยและก็อ่อนล้าเต็มที นี่ถ้าเลือกได้ตายแล้วเกิดใหม่ ฉันจะไม่ขอเลือกเกิดมาเป็นคนที่ติดยาเสพติดเลยจริง ๆ นะ แล้วนายจะไปยังใงมายังใงถึงมาโผล่ที่ดาวดวงนี้ได้”

คนที่สองตอบว่า “ฉันก็เคยติดยาเสพติดเช่นเดียวกันกับนายนั่นแหละ ฉันฉีดยาเข้าเส้นเลือด ฉันใช้เข็มฉีดยาร่วมกับเพื่อน ๆ กลุ่มเดียวกัน ผลก็เป็นอย่างที่นายเห็นนั่นแหละ ติดทั้งยาติดทั้งโรคภัยรักษาไม่หาย ฉันต่อสู้กับโรคนานหลายปีเหมือนกันกว่าจะตาย”

“เราสองคนคงจะเป็นโรคเดียวกัน นี่ถ้าเพียงแต่มียาวิเศษมารักษา เราคงยังไม่ตายตั้งแต่อายุยังน้อยอย่างนี้” วัยรุ่นคนแรกรำพึงด้วยความหวัง

ทันทีที่ได้ยินคำว่า “ยาวิเศษ” งูเผือกสั่นตัวไหลปรู๊ดจากต้นไม้อลงมาม้วนตัวอยู่บนพื้นทรายตรงหน้าคนเดินทางทั้งสอง

“อ๊ะ...อ๊ะ อย่างเพิ่งตกใจ นอกจากฉันจะไม่ใช่งูพิษแล้ว ฉันยังเป็นงูใจดีอีกด้วย” งูเผือกผูกมิตร ด้วยรอยยิ้มใจดี เมื่อเห็นคนเดินทางทั้งสองขยับจะวิ่งหนีด้วยความกลัว

“เราก็หวังว่าจะมียาวิเศษอย่างที่ท่านและไอ้ด้าหวัง” งูเผือกพูดต่อ

“ใครกัน ไอ้ด้า” คนเดินทางทั้งคู่ถามพร้อมกัน

“ไอ้ด้าก็คือเพื่อนตัวเล็ก ๆ ของฉันที่ป่วยและตายจากโรคร้ายซึ่งอาจจะใช่หรือไม่ใช่โรคเดียวกันกับท่านทั้งสองก็ได้” งูเผือกชูคออย่างยินดี เมื่อพูดถึงไอ้ด้า

คนเดินทางทั้งสองคนยังไม่ค่อยไวใจในความเป็นงูของงูเผือกสักเท่าไร แต่คนเดินทางคนแรกก็ขยายความถึง “ยาวิเศษ” ให้ฟังว่า “ยาวิเศษนะหรือ! ฉันไม่รู้ที่ซ่อนหรือรู้แต่ว่าเทพองค์ที่พาดันมาอยู่ที่นี่บอกไว้ว่ายาวิเศษจะได้มาจากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทอแสง”

“ฉันก็รู้มาเท่านั้นเหมือนกัน” คนเดินทางคนที่สองเสริม

“ว้า! ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไม่จำเป็นต้องเดือดร้อนเลื้อยข้ามภูเขามาตั้งหลายเทือกอย่างนี้เลย เพียงแต่กลับไป ๆ ฉันพบไอ้ด้าแล้วรอให้รุ่งทอแสงก็คงจะได้พบยาวิเศษเอง” งูเผือกคอดกอย่างหมดแรง

“ถ้าท่านและเพื่อนของท่านพบยาวิเศษจริง ๆ ละก็ อย่าลืมบอกเพื่อนท่านให้นำยา
ที่พบไปรักษาเพื่อน ๆ ของฉันที่ยังหลงผิด ติดยาเสพติดและป่วยเป็นโรคเดียวกับฉันด้วยนะ”
คนเดินทางคนแรกขอร้อง

“ฉันไม่ลืมหรอก แต่ฉันสงสัยจริงว่า ทำไมท่านทั้งสองจะต้องฉวยอะไรก็ไม่รู้เข้าไป
ในร่างกาย นอกจากจะเจ็บตัวแล้วยังติดโรคอะไรก็ไม่รู้อีกด้วย” งูเผือกถามอย่างสงสัย

คนเดินทางคนที่สองตอบด้วยใบหน้าเศร้า “คงเป็นเพราะพวกเราขาดความอบอุ่น
ละมั่ง พ่อแม่ของพวกเราไม่ค่อยมีเวลาให้เรา เวลามีปัญหาพวกเราจึงหันมาปรึกษาเพื่อน
ด้วยกัน พอคบคนที่ติดยาเสพติด เราก็เลยพลอยติดยาตามเขาไปด้วย กว่าจะรู้ตัวก็สาย
เกินไปเสียแล้ว

“พวกเราคงต้องรอจนกว่ารุ่งจะทอแสง เมื่อถึงเวลานั้น เพื่อนเราอีกหลายคนที่ป่วย
เป็นโรคนี้คงจะโชคดีได้ยามารักษาและพวกเขาคงมีชีวิตอยู่ทำประโยชน์ให้กับสังคมต่อไป”
คนเดินทางคนแรกกล่าว

งูเผือกย้ำว่า “ฉันสัญญาว่าจะบอกไอด้าเรื่องเพื่อน ๆ ของท่านทั้งสอง อย่าวิตกไป
เลย นี่ก็เย็นย่ำเต็มทีแล้ว ฉันคงต้องไปก่อน ขอให้ท่านทั้งสองจงโชคดี” แล้วงูเผือกก็
เลื้อยกลับไปยังทิศทางเดิม...เกล็ดขาวเป็นประกายเรืองแสงผ่านไปตามพื้นทรายภายใต้
แสงจันทร์

ดอกไม้สีฟ้าล้มลุกคลุกคลานอยู่กับพื้นดินแตกระแหง หลังจากตามหายาวิเศษได้สามวันและรากที่อุ้มน้ำตาของโอด้าไว้เริ่มเหือดแห้ง ชายวัยกลางคนคนหนึ่งเดินมาตามทางแทบจะเหยียบดอกไม้สีฟ้าซึ่งเอะอะโวยวายลั่น

“อ๊ะ! อ๊ะ! ท่านสุภาพบุรุษ ใจคอท่านจะขยี้ดอกไม้สวยๆ ที่แสนบอบบางอย่างฉันจนแบนติดพื้นเขียวหรือ ท่านเป็นใครกัน”

ชายวัยกลางคนท่าทางใจดีตอบว่า “ฉันขอโทษ ฉันมองไม่เห็นเธอเลยจริง ๆ เพราะมัวแต่ขบคิดปัญหาของตัวเองจนมองไม่เห็นใคร”

แล้วชายคนเดิมก็ทรุดตัวลงนั่งข้างดอกไม้สีฟ้าด้วยท่าทางเป็นกันเอง

“ฉันป่วยและตายลงด้วยโรคที่ฉันไม่เต็มใจจะรับเชื้อเข้ามาในร่างกาย และฉันก็เป็นคน ๆ แรกในเมืองที่ฉันอยู่ที่ตายด้วยโรคที่สังคมรังเกียจนี้”

ดอกไม้สีฟ้าขมวดคิ้วอย่างสงสัยเต็มทีขณะถามต่อไปว่า “ฉันไม่เข้าใจ ก็ใครจะยินดีต้อนรับเชื้อโรคเข้าไปในร่างกายไม่ว่าจะเป็นเชื้อโรคที่สวยงามหรือน่ารังเกียจปานใดก็ตาม”

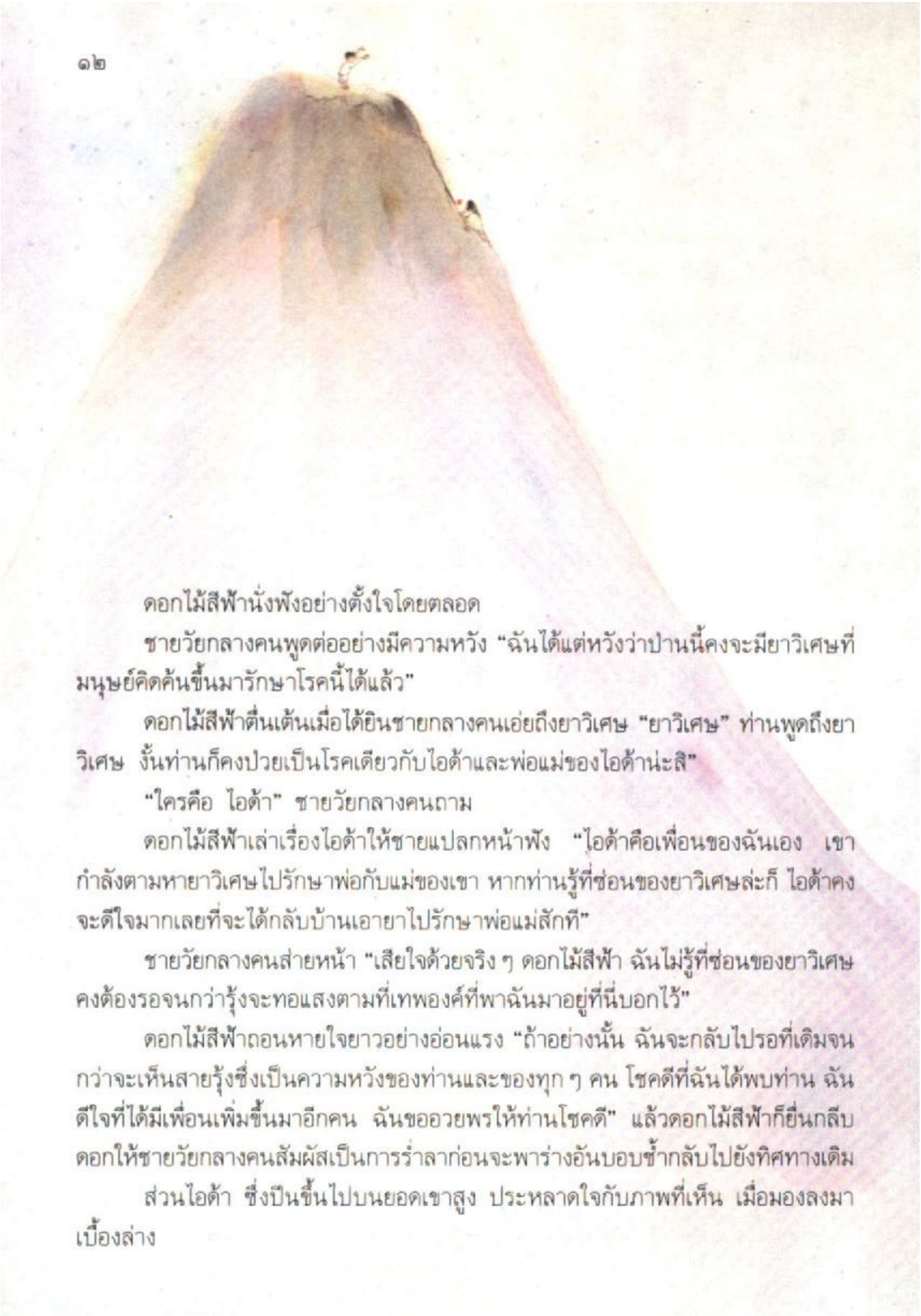
ชายวัยกลางคนถอนหายใจก่อนไขข้อข้องใจของดอกไม้สีฟ้าว่า “คุณดอกไม้แสนสวย เรื่องของฉันมันเป็นอย่างนี้ คือเมื่อสักประมาณ ๑๐ ปีก่อนที่ฉันจะตาย ฉันประสบอุบัติเหตุร้ายแรงถึงขั้นต้องเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง จากการผ่าตัดครั้งนั้น ฉันได้รับเลือดของคนที่เป็นโรคชนิดหนึ่งซึ่งไม่มียารักษา และทุกคนที่ป่วยเป็นโรคนี้ต้องเสียชีวิตแทบทั้งนั้น จะช้าหรือเร็วต่างกันที่เวลา”

“น่าเห็นใจท่านจัง ฟังแล้วไม่ใช่ความผิดของท่านสักนิดที่ติดโรคนี้มາด้วยความโชคร้าย แล้วทำไมสังคมจะต้องรังเกียจท่านด้วยเล่า” ดอกไม้สีฟ้าแสดงความเห็นใจ

“ก็ในสมัยแรก ๆ ที่คนยังไม่รู้สาเหตุของการติดเชืโรคนี้นั้นใคร ๆ ก็นึกแต่ว่าโรคนี้เป็นได้เฉพาะคนที่มีความประพฤติไม่ดี แต่สังคมยังไม่เข้าใจว่าการรับเลือดของผู้ที่เป็นโรคก็เป็นวิธีหนึ่งซึ่งแพร่กระจายเชื้อโรคสู่ผู้รับเลือดได้ แต่สมัยนี้ความเสี่ยงจากการรับเลือดน้อยลงมาก เพราะมีการตรวจเชื้อโรคนี้จากเลือดที่รับบริจาคทุกราย”

แล้วชายวัยกลางคนก็เล่าย้อนถึงเหตุการณ์ในอดีตให้ดอกไม้สีฟ้าฟังต่อว่า “ฉันเคยมีครอบครัวที่อบอุ่น มีกันพ่อแม่และลูก ๆ แม้จะไม่ร่ำรวยแต่เราก็พอใจกับชีวิตในขณะนั้น จนกระทั่งถึงวันที่ครอบครัวรู้ว่าฉันป่วยเป็นโรคประหลาดนี้และชาวแพร่กระจายไปยังเพื่อนบ้าน คุณดอกไม้เชื่อไหม ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ฉันเลยแม้แต่คนในครอบครัว อย่างว่าแต่เพื่อนบ้านซึ่งส่งสายตารังเกียจเลย แม้แต่บ้านของฉันเองฉันยังอยู่ไม่ได้ ฉันถูกล่อออกจากบ้านหลายต่อหลายครั้ง จนในที่สุดต้องพึ่งโรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งฉันยึดเป็นที่พักพิงอยู่จนวาระสุดท้ายของชีวิต

ข่าวการตายของฉันเป็นอุทาหรณ์แก่ผู้ป่วยที่ยังมีเวลาของชีวิตเหลืออยู่ ฉันอยากให้พวกเขาต่อสู้กับโรคร้ายด้วยกำลังใจ เหมือนอย่างที่ผมผ่านการต่อสู้มาแล้ว ฉันได้ต่อสู้เพื่อให้สังคมยอมรับคนที่ป่วยเป็นโรคนี้ว่าเขาก็เป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งน่าเห็นใจ และสิ่งที่พวกเขาต้องการเหนือสิ่งใดก็คือกำลังใจจากครอบครัวและจากคนรอบข้าง”

ดอกไม้สีฟ้านั่งฟังอย่างตั้งใจโดยตลอด

ชายวัยกลางคนพูดต่ออย่างมีความหวัง “ฉันได้แต่หวังว่าป่านนี้คงจะมียาวิเศษที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมารักษาโรคนี้ได้แล้ว”

ดอกไม้สีฟ้าตื่นเต้นเมื่อได้ยินชายกลางคนเอ่ยถึงยาวิเศษ “ยาวิเศษ” ท่านพูดถึงยาวิเศษ จันท่านก็คงป่วยเป็นโรคเดียวกับไอต้าและพ่อแม่ของไอต้านะสิ”

“ใครคือ ไอต้า” ชายวัยกลางคนถาม

ดอกไม้สีฟ้าเล่าเรื่องไอต้าให้ชายแปลกหน้าฟัง “ไอต้าคือเพื่อนของฉันเอง เขา กำลังตามหายาวิเศษไปรักษาพ่อกับแม่ของเขา หากท่านรู้ที่ซ่อนของยาวิเศษล่ะก็ ไอต้าคงจะดีใจมากเลยที่จะได้กลับบ้านเอายาไปรักษาพ่อแม่สักที”

ชายวัยกลางคนส่ายหน้า “เสียใจด้วยจริง ๆ ดอกไม้สีฟ้า ฉันไม่รู้ที่ซ่อนของยาวิเศษ คงต้องรอกันกว่ารุ่งจะทอแสงตามที่เทพองค์ที่พาดันมาอยู่ที่นั่นบอกไว้”

ดอกไม้สีฟ้าถอนหายใจยาวอย่างอ่อนแรง “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะกลับไปรอที่เดิมจนกว่าจะเห็นสายรุ้งซึ่งเป็นความหวังของท่านและของทุก ๆ คน โชคดีที่ฉันได้พบท่าน ฉันดีใจที่ได้มีเพื่อนเพิ่มขึ้นมาอีกคน ฉันขออวยพรให้ท่านโชคดี” แล้วดอกไม้สีฟ้าก็ยืนกลีบดอกให้ชายวัยกลางคนสัมผัสเป็นการรำลึก่อนจะพาร่างอันบอบช้ำกลับไปยังทิศทางเดิม

ส่วนไอต้า ซึ่งปีนขึ้นไปบนยอดเขาสูง ประหลาดใจกับภาพที่เห็น เมื่อมองลงมาเบื้องล่าง

เด็กชายหญิงตัวเล็กกว่าไอด้าบ้าง ตัวเท่าไอด้าบ้างนับพัน ๆ คน โบกมือทักทายไอด้าอย่างเป็นมิตร

“ไอด้า ไอด้า” เสียงเล็ก ๆ นับพัน ๆ ตะโกนเรียกชื่อไอด้าสะท้อนก้องหุบเขา แล้วเด็กหญิงตัวเล็กนิดเดียวก็ใช้ความพยายามปีนเขาสูงขึ้นมาจนถึงยอดเขาที่ไอด้ายืนอยู่ในมือมีดอกไม้ทะเลทรายสีส้มดอกหนึ่ง เด็กน้อยยื่นดอกไม้ให้ไอด้า พลังแนะนำตัวเองว่า

“ฉันคือตัวแทนของเด็กกำพร้า ซึ่งเดินทางมาจากดาวเพื่อนบ้านไม่ใกล้ไม่ไกลจากดวงดาวของท่าน พ่อแม่ของพวกเราเจ็บป่วยและตายไปด้วยโรคเดียวกันกับท่าน ทั้งให้พวกเราต่อสู้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง ฉันมาถึงที่นี่เพื่อมาเป็นกำลังใจให้ท่านในการตามหาวิเศษ”

“ชอบใจเธอมาก สำหรับดอกไม้ทะเลทรายแสนสวยซึ่งหายากยิ่งดอกนี้ มันทำให้ฉันนึกถึงดอกไม้สีฟ้าเพื่อนของฉัน เธอรู้ได้อย่างไรว่าฉันคือไอต้าและรู้ได้อย่างไรว่าฉันกำลังตามหาวิเศษ” ไอต้ากล่าวขอบคุณและตั้งคำถาม เด็กกำพร้าตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำว่า

“ข่าวการตามหาวิเศษของท่านแพร่สะพัดไปทั่วทุกทิศของดวงดาวไปจนถึงดวงดาวของพวกเรา และที่สำคัญก็คือพวกเราได้พบกับเทพธิดาสีรุ้งซึ่งเดินทางไปถึงดวงดาวของเราพร้อมกับยาวิเศษ และแจกจ่ายยาวิเศษให้กับบรรดาพ่อแม่ของเด็ก ๆ ซึ่งกำลังป่วยเป็นโรคเดียวกับท่าน เทพธิดาสีรุ้งบอกกับพวกเราว่า เราจะได้พบเด็กผู้กล้าหาญซึ่งจะเป็นผู้รับมอบหน้าที่นำยาวิเศษกลับไปรักษาคนนับแสนนับล้านบนโลกมนุษย์ เราจึงอยากจะมาส่งข่าวฝากท่านไปยังพ่อแม่ทั้งหลายบนโลกมนุษย์ให้ป้องกันตัวเองจากโรคร้ายนี้ หากไม่ อยากให้ลูก ๆ ต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าอย่างพวกเรา เราผ่านความทุกข์ทรมานมามากจนไม่อยากให้มีเด็กกำพร้าเกิดขึ้นอีกแม้แต่คนเดียว” เด็กหญิงตัวน้อยผู้ฉลาดเฉลียวผิวดำกล่าวกับไอต้า

“ได้ซิ! เราสัญญาว่าจะกลับไปบอกพ่อแม่ของเด็กทุกคนอย่างที่เราต้องการ แต่เมื่อไหร่ล่ะ...เทพธิดาสีรุ้งจึงจะเดินทางมาถึงดวงดาวของฉัน” ไอต้าถามด้วยความหวัง

“เทพธิดาสีรุ้งยังไม่เสร็จสิ้นภารกิจที่ดวงดาวของพวกเรา แต่เมื่อรุ่งทอแสงท่านคงจะได้พบกับเทพธิดาสีรุ้งในไม่ช้า” เด็กหญิงกำพร้าให้กำลังใจ

ไอต้า “จริงสินะ ฉันเชื่อมั่นเลยว่าเทพองค์ที่พาฉันมาอยู่ที่นี้บอกฉันไว้ว่า “ยาวิเศษนี้จะได้มาจากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทอแสง ขณะนี้เพื่อน ๆ ของฉันคือ สายลม

เหนือ ภูเขาและดอกไม้สีฟ้า กำลังออกตระเวนหาวิเศษกันทั่วทุกทิศ ฉันจะอดทนรอจนกว่ารุ่งจะทอแสงอย่างที่เธอว่า"

สายลมเหนือบ่นพึมพำหลังจากเหน็ดเหนื่อยกับการตามหาวิเศษ "ฉันม้วนตัวเข้าไปในถ้ำมาไม่รู้กี่ถ้ำ และเร็นกายลอดผ่านซอกหินไม่รู้กี่ซอกก็ยังไม่พบยาวิเศษของไอ้ดำเลย ยาวิเศษที่ว่านี่จะเป็นยาเม็ด ยาน้ำ หรือยาหม้อชม ๆ ฉันเดาไม่ออกจริง ๆ เอ...! แต่ไอ้ดำและหญิงสาวที่ฉันพบในถ้ำเคยบอกไว้ว่ายาวิเศษนี้จะได้มาจากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทอแสง จริงสินะ ฉันลืมนึกถึงสายรุ้งไปเสียสนิท เป็นความผิดของฉันเองที่เสนอความคิดให้แยกย้ายกันตามหาวิเศษ จนต่างก็กระจัดกระจายไปคนละทิศ ป่านนี้เพื่อนเราจะหลงไปทางไหนกันบ้างแล้วก็ไม่รู้ ฉันน่าจะรอคอยจนกว่ารุ่งกินน้ำจะระบายสีขอบฟ้า"

ฝ่ายงูเผือกเลื้อยหัวซุกหัวซุน โผล่พื้นผืนทรายมาจากทางทิศตะวันตก
 งูเผือกบิดขี้เกียจพลางบ่นว่า “โอ๊ย ฉันเลื้อยจนเมื่อยเคล็ดขัดยอกไปทั้งตัวแล้ว
 ยังหาวิเศษไม่พบ เอ...แต่ไอ้ดำและเด็กวัยรุ่นผู้หลงผิดจนติดยาเสพติดคนนั้นเอ่ยคำว่า
 รุ่งทองแสง... ใช่แล้ว วิเศษจะได้มาจากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทองแสง... ฉันจะกลับไป
 รออยู่ที่เดิม”

ดอกไม้สีฟ้าปรากฏตัวอย่างบอบช้ำเต็มที่ กลีบและใบฉีกขาด

“ผึ่งเอ๋ย ผีเสื้อเอ๋ยมาดูดกินน้ำหวานจากฉันจนตัวฉันแห้งหมดแล้ว ก็ยังไม่เห็นมีใครตอบฉันได้เลยว่าที่ซ่อนของยาวิเศษอยู่ที่ไหน แม้แต่ชายวัยกลางคนผู้นำสงสารคนนั้น... ชีวิตที่สดชื่นสวยงามของฉันคงอัปเฉาแน่คราวนี้ ดูกีบดอกสีฟ้าที่เคยสดใสของฉันสีชา น้ำหล่อเลี้ยงจนสีซีดหมดแล้ว แถมยังขาดวันอีกด้วย ฝนน่าจะตกเสียที ฉันจะได้ฟื้นกลับคืนสภาพเป็นดอกไม้สีฟ้าแสนสวยดอกเดิมที่ไอด้าเคยชื่นชม”

ฝนเทลงมาให้ความชุ่มฉ่ำ ดอกไม้สีฟ้าคลี่กลีบดอกรองรับน้ำฝนอย่างเรียวรา

“ไม่น่าเชื่อเลย กำลังหิวน้ำใจจะขาด ฝนก็ตกลงมาจริง ๆ ด้วย...สดชื่น สดชื่นที่สุดเลย ฉันรอดตายแล้วคราวนี้... สิ่งที่ฉันชอบมากเกี่ยวกับสายฝน นอกจากน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตที่สายฝนหลังให้ฉันก็คือ พอฝนหยุดตกแล้วแดดออก ฉันก็จะได้เห็นรุ่งกินน้ำสีสวย แขนงอยู่บนท้องฟ้า... เอ๊ะ... พุดถึงรุ่งกินน้ำ รู้สึกเหมือนไอด้าและลุงคนนั้นจะเคยเอ่ยว่า ยาวิเศษจะได้มาจากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทอแสง... จริง ๆ ด้วย ฉันลืมไปสนิท เมื่อฝนหยุดตกและไอน้ำในอากาศกระทบกับแสงแดดจนเกิดรุ้งหลากสีส้น เมื่อนั้นฉันคงหายาวิเศษพบ ฉันจะคอยให้ถึงเวลานั้นด้วยความหวัง... ใช่แล้ว... ลุงผู้นำสงสารคนนั้นบอกให้รอคอยด้วยความหวัง...”

สายรุ้ง นำทุกคนกลับมารวมกันอยู่ ณ หนองน้ำกลางทะเลทรายที่เดิม เมื่อพบกันด้วยความยินดี ไอ้ดำ สายลมเหนือ ภูเขือกและดอกไม้สีฟ้า ต่างเล่าถึงเหตุการณ์ประหลาดที่ได้ประสบมาและพากันสงสัยว่าโรคร้ายที่ทุกคนเอยถึงคือโรคอะไร เพื่อนทั้งสามต่างเอาใจช่วยให้ไอ้ดำได้ค้นพบยาวิเศษ เพราะรู้ได้ทอแสงแล้ว จะต้องอดทนรอที่แต่เทพธิดาสีรุ้งซึ่งเด็กกำพร้าตัวน้อยเล่าให้ไอ้ดำฟังเท่านั้น”

แล้วโดยที่ไม่มีใครคาดคิด ท้องฟ้ามัวหม่นก็พลันกระจ่างใส เทพธิดาสีรุ่งผู้เป็น
ตัวแทนแห่งความหวังที่ทุกคนรอคอยปรากฏกายขึ้นบนสายรุ้งหลากสี

“ฉันคือเทพธิดาสีรุ่ง... ในที่สุด ฉันก็มาหาพวกเธอทุกคนพร้อมกับยาวิเศษที่พวก
เธอต้องการ ไอ้ดำ สายลมเหนือ ภูเขา และดอกไม้สีฟ้า ฉันขอโทษด้วยที่ทำให้พวกเธอ
รอคอย ฉันมาถึงดาวดวงนี้ล่าช้าก็เพราะมีดวงดาวนับพันนับหมื่นดวงที่ฉันต้องแวะไปเยือน
และดาวทุกดวงมีผู้ป่วยเป็นโรคประหลาดนี้นับแสนนับล้านคน”

พวกเธอต่างเห็นด้วยกับการตระเวนตามหาฉันทั่วทุกทิศเพราะเธอต่างก็ลืมไปว่า ยาวีเศษนี้จะได้มาจากทุกทิศของดวงดาวเมื่อรุ่งทอแสง ไซ้แล้ว เธอทุกคนต่างลืมไปว่าชีวิตนี้ยังมีความหวัง ถ้าเธอมีความหวังในหัวใจ เธอก็จะได้พบฉันและยาวีเศษที่เธอตามหา ชยับเข้ามาใกล้ ๆ ลี ฉันจะเล่าอะไรให้พวกเธอฟัง”

เทพธิดาสีรุ้งยิ้มอย่างอ่อนโยนขณะพูดว่า “พวกเธอคงดีใจที่ได้พบกัน หลังจากเห็นด้วยกับการตระเวนหายาวีเศษจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด อย่างน้อยการตามหายาวีเศษก็ได้พิสูจน์ว่า ไอ้ด้ามีเพื่อนแท้ถึงสามคนด้วยกัน เพื่อนที่ช่วยเพื่อนในยามทุกข์ และเพื่อนที่ไม่รังเกียจเพื่อนที่ป่วยและตายไปด้วยโรคที่สังคมรังเกียจ ถึงวันนี้เธอทั้งสามคนจะยังรักไอ้ด้าอยู่ไหม หากฉันจะบอกพวกเธอว่า โรคร้ายที่พร่าชีวิตของไอ้ด้าตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ผู้บริสุทธิ์ไร้เดียงสาคือ โรคเอดส์

สายลมเหนือถามอย่างสงสัย “เอดส์ คืออะไรหรือ เทพธิดาสีรุ้งผู้งดงาม”

เทพธิดาสีรุ้งขยายความว่า “เอดส์ เกิดจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งซึ่งเมื่อเข้าสู่ร่างกายแล้วจะทำลายเม็ดเลือดขาว ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันเชื้อโรคของร่างกายถูกทำลายลงจนในที่สุดร่างกายไม่สามารถต้านทานโรคแทรกได้ ไอ้ด้าเป็นโรคนี้นี้ตั้งแต่เกิด จึงเสียชีวิตค่อนข้างเร็ว แต่โรคเอดส์ที่เป็นในผู้ใหญ่ จะไม่ทำให้ผู้ใหญ่เสียชีวิตทันที เพราะผู้ใหญ่มีภูมิคุ้มกันโรคสูงกว่าเด็ก จึงมีโอกาสมิชีวิตได้ยืนยาวหากรู้จักวิธีรักษาสุขภาพให้ดี เช่น รับประทาน

อาหารที่ถูกสุกสุกแล้ว ออกกำลังกายสม่ำเสมอ และทำจิตใจให้แจ่มใสเบิกบานด้วยกำลังใจจากคนรอบข้าง”

จูเฟือกยังสงสัย “แล้วโรคนี้จะติดต่อไปยังคนที่อยู่ใกล้ชิดได้หรือไม่ เทพธิดาสีรุ้งแสนสวย”

เทพธิดาสีรุ้งอธิบายว่า “การติดต่อนะหรือ นอกจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ป่วย การรับเลือดที่มีเชื้อ การใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน และการถ่ายทอดจากแม่ที่มีเชื้อไปสู่ลูกในท้องอย่างกรณีของโอด้าแล้ว ไม่มีทางที่ผู้ป่วยจะแพร่เชื้อให้เราได้ ไม่ว่าจะอยู่ร่วมกันใกล้ชิดเพียงใดก็ตาม”

สายลมเหนือรีบกล่าว “งั้นเราก็กอดโอด้าได้นะสิ”

จูเฟือกเสริม “แนบนั่นแคไหนก็ได้ไซ้ไหม”

แล้วสายลมเหนือก็โอบสายลมอบอุ่นไปรอบตัวของโอด้า ในขณะที่จูเฟือกเลื้อยพันรอบคอของโอด้าอย่างสนิทสนม และดอกไม้สีฟ้าก็ชูดอกอยู่ในมือของโอด้าให้โอด้าได้ชื่นชมความงามอย่างรักใคร่

เทพธิดาสีรุ้งถือยาริเศษไว้ในมือทั้งสองข้าง ข้างหนึ่งมีลักษณะเป็นยาเม็ดรูปห้าเหลี่ยมคล้ายบ้าน และอีกข้างหนึ่ง เป็นยาเม็ดรูปหัวใจ ไอ้ด้าเอาถุงรองรับยาริเศษจากมือของเทพธิดาสีรุ้ง ซึ่งดูราวกับเม็ดยาจะทยอยไหลลงสู่ก้นถุงไม่หยุด

ดอกไม้ม้าวิ่งอย่างประหลาดใจ “โอ้โฮ! นี่นะหรือคือยาริเศษที่พวกเราตามหาเสียแทบแย่ อ้อฮ้อ รูปร่างเหมือนขนมหวานเลย เอ๊ะ! น่าสงสัยจังว่ายานี้จะรักษาโรคที่ว่าได้จริง ๆ หรือ

เทพธิดาสีรุ้งยิ้มอย่างใจดีก่อนจะตอบว่า “ได้สิจ๊ะ แต่ขอบอกพวกเราก่อนว่า ในขณะที่ยาที่จะใช้รักษาโรคเอดส์ให้หายขาดได้จริง ๆ นั้นยังไม่มี แต่ยาวิเศษที่ถืออยู่นี้ช่วยทำให้ผู้ป่วยมีจิตใจแข็งแรงและมีอายุยืนไปได้อีกนานทีเดียว

ยารูปห้าเหลี่ยมคล้ายบ้านนี้จะเป็เครื่องเตือนใจให้ผู้เป็นพ่อและแม่นึกถึงความอบอุ่นในบ้าน เมื่อครอบครัวอบอุ่นคนเป็นพ่อก็คงไม่ออกไปหาความสุขนอกบ้าน ซึ่งจะนำความทุกข์มาสู่ครอบครัวภายหลัง พ่อแม่ทุกคนควรป้องกันตัวเองจากโรคนี้ ก่อนที่โลกมนุษย์จะมีแต่เด็กกำพร้าทุกหนทุกแห่ง และหากครอบครัวอบอุ่น เด็ก ๆ ก็คงไม่จำเป็นต้องพึ่งยาเสพติด ยาชนิดนี้จึงใช้ป้องกันโรคเอดส์ได้ ส่วนยารูปหัวใจนี้ก็เปรียบเสมือนยารักษาทางใจ เมื่อคนไข้รู้ตัวว่าป่วยเป็นโรคเอดส์ ส่วนใหญ่มักจะท้อแท้และหมดหวังในชีวิต ด้วยยานี้จะเป็นยาที่ช่วยเติมความหวังและกำลังใจให้ต่อสู้กับโรคร้ายได้อย่างเข้มแข็งและกล้าหาญ และยาวิเศษนี้จะสามารถแจกจ่ายให้กับทุกคนได้อย่างไม่มีวันหมดสิ้น”

ไอ้ด้ากล่าวอย่างเสียใจว่า “ฉันโง่มากใช่ไหม เทพธิดาสีรุ้งที่ทำให้เพื่อน ๆ ฉันต้องออกตระเวนตามหายาวิเศษกันจนทั่วทุกทิศ ทั้งที่ยาวิเศษนี้อยู่ในหัวใจของพวกเราทุกคนแท้ ๆ”

เทพธิดาสีรุ้ง “ใช่ ยาวิเศษอยู่ในหัวใจของมนุษย์ทุกคน โรคเอดส์เป็นโรคที่เกิดจากการที่มนุษย์ขาดสำนึกแห่งความรู้สึกรับผิดชอบชีวิต คนบางคนมักแสวงหาความสั้มพันธ์ทางเพศที่ผิดศีลธรรม จริง ๆ แล้ว โรคนี้ไม่อยากเกินที่จะป้องกันหากมนุษย์หยุดใจของตัวเองได้ มนุษย์ก็หยุดโรคเอดส์ได้

ไอ้ด้าเธอมีความกตัญญูและมีน้ำใจ เธอเกิดและตายเพื่อที่จะพิชิตโรคเอดส์ เธอจนนำยาวิเศษนี้กลับไปแจกจ่ายแก่มนุษย์โลกรวมทั้งพ่อแม่ของเธอเอง ท่านยังมีชีวิตอยู่ แม้จะได้รับเชืื่อนี้เข้าไปถึงสิบกว่าปีแล้วก็ตาม ไปเถอะ คนนับล้านกำลังรอคอยเธออยู่ โชคดีนะไอ้ด้า”

ไอด้าหัวดวงใส ๆ ไสยวิเศษ มองเห็นเม็ดยาหลากสีสะท้อนแสงอยู่ข้างใน พลังโบกมือร่ำลาเทพธิดาสีรุ้ง สายลมเหนือ ภูเขา และดอกไม้สีฟ้า ด้วยใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความหวัง

ไอด้ากล่าวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะออกเดินทางว่า “ขอบคุณเทพธิดาสีรุ้ง ฉันจะปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านทุกประการ ชอบใจเพื่อน...สายลมเหนือ ภูเขา และดอกไม้สีฟ้า ฉันจะกลับไปยังโลกมนุษย์ เพื่อรักษาพ่อแม่ของฉันและเพื่อนร่วมทุกข์ ผู้ป่วยเป็นโรคเดียวกับฉันตามสัญญาที่ให้ไว้กับทุกคน ทุกชีวิตจะต้องอยู่รอดด้วยความรัก ความหวัง และกำลังใจ แล้วฉันจะกลับมา เมื่อฉันได้ทำหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว ลาก่อน... เทพธิดาสีรุ้งผู้มีเมตตา ลาก่อน... สายลมเหนือ ภูเขา และดอกไม้สีฟ้าแสนสวยของฉัน”

โรคเอดส์

โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อที่เกิดจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง ซึ่งมีขนาดเล็กมาก ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา เชื้อตัวนี้มีชื่อว่า เชื้อเอดส์ เมื่อเชื้อโรคนี้อาศัยในร่างกาย จะไปทำลายเม็ดเลือดขาวที่ทำหน้าที่ป้องกันเชื้อโรคต่าง ๆ ทำให้ความต้านทานเสียไป ร่างกายก็จะเจ็บป่วยเรื้อรังและเป็นผลให้เสียชีวิตอย่างรวดเร็ว

คนที่ติดเชื้อเอดส์ ไม่มีทางทำให้เชื้อออกจากร่างกายได้ เชื้อโรคจะอาศัยอยู่ในเลือดและบางแห่งในร่างกาย คนที่ติดเชื้อทุกคนสามารถจะแพร่โรคไปสู่ผู้อื่นได้

โรคเอดส์ติดต่อได้ ๓ ทางคือ

๑. ทางเลือด พบได้มากในคนติดยาเสพติด ที่ใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน แต่ก็มีบางคนที่ติดเชื้อจากการผ่าตัดในโรงพยาบาลและรับเลือดที่มีเชื้อเอดส์ ซึ่งขณะนี้พบได้น้อยมากเพราะมีการตรวจหาเชื้อเอดส์ในเลือดก่อนให้แก่ผู้ป่วยที่ต้องผ่าตัดในโรงพยาบาลทุกแห่ง
๒. ทางความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีเชื้อโรคเอดส์
๓. ทางมารดาที่มีเชื้อเอดส์ไปสู่ทารกในครรภ์ ทำให้เด็กที่คลอดออกมาติดเชื้อเอดส์

โรคเอดส์ไม่สามารถติดต่อกันโดยการอยู่ร่วมกันในชีวิตประจำวัน เช่น อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน จับมือพูดคุยกันหรือเล่นด้วยกัน รับประทานอาหารร่วมกัน ทำงานด้วยกัน ใช้โทรศัพท์สาธารณะ ใช้ห้องน้ำเดียวกัน หรือว่ายน้ำในสระเดียวกัน ยุงหรือแมลงกัดก็ไม่ติดเอดส์

ในระยะแรก ๆ คนที่ได้รับเชื้อเอดส์มักจะไม่มีอาการ สังเกตจากลักษณะภายนอกจะบอกไม่ได้ว่าใครติดเชื้อเอดส์ จนกว่าจะตรวจเลือดดู ดังนั้นคนที่แข็งแรงก็อาจมีเชื้อเอดส์อยู่ในตัวและแพร่เชื้อให้ผู้อื่นได้

คนที่ติดเชื้อเอดส์อาจมีชีวิตยืนยาวได้ หากพยายามรักษาสุขภาพให้ดี เช่น รับประทานอาหารที่ถูกสุขลักษณะ ออกกำลังกายโดยสม่ำเสมอ และทำจิตใจให้เบิกบาน ผู้ติดเชื้อมักจะเริ่มมีอาการป่วยหลังจากได้รับเชื้อแล้ว ๗ ถึง ๑๐ ปี ส่วนเด็กที่ติดเชื้อมักจะมียูสั่น คือป่วยและเสียชีวิตภายใน ๒ ปี อาการที่พบได้บ่อย ๆ คือ เป็นไข้ตัวร้อน ไอ และท้องเสีย ติดต่อกันเป็นเวลานานเกิน ๓ เดือน และมักจะเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว

ในขณะนี้ ยังไม่มีวิธีรักษาโรคเอดส์ให้หายได้ แต่ก็มียาบางอย่างที่อาจทำให้ผู้ติดเชื้อมีชีวิตยืนยาวต่อไปอีกระยะหนึ่ง

โรคเอดส์ป้องกันได้หลายวิธี วิธีที่สำคัญ คือ

๑. ไม่ฉีดยาเสพติด
๒. ไม่สำส่อนทางเพศ
๓. ใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศ

ผู้เรียบเรียง

นางสินจิรา	สินธุเสน	เรียบเรียงเรื่อง ไอ้ด้ากับยาวิเศษ
นายแพทย์วิวัฒน์	โรจนพิทยากร	เรียบเรียงเรื่อง โรคเอดส์

ผู้วาดภาพประกอบ

นายไพฑูรย์	บุญภานนท์
------------	-----------

ผู้ออกแบบรูปเล่ม

นางสาวปฐิติ	กาฬดิษฐ์
-------------	----------

คณะกรรมการที่ปรึกษา

อธิบดีกรมวิชาการ	
นางจารุณี	สุตะบุตร
นางสาวเอิบบุญ	สุทธิประภา
ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ	

คณะกรรมการจัดทำ

นายแพทย์วิวัฒน์	โรจนพิทยากร	ประธานกรรมการ
นายแพทย์สถาพร	มานัสสฤติย์	รองประธานกรรมการ
นายธงชัย	พงสาวลีรัตน์	กรรมการ
นายประยูร	อองกุลนะ	กรรมการ
นายนิรันดร์ศักดิ์	บุญจันทร์	กรรมการ
นางสาวรัชนา	ศานติยานนท์	กรรมการ
นางสินจิรา	สินธุเสน	กรรมการ
นางสุกัญญา	งามบรรจง	กรรมการและเลขานุการ
นางศรารัตน์	ลีไพบุลย์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวระเบียบ	กิตติมากุลนรเดช	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

**ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน**

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง โอ้ด้ากับยาวิเศษ สำหรับระดับ
ประถมศึกษาชั้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ใน
โรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๕

(นายอรุณ ปรีดีติลล)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

